

Alfonso Guerra, amb Lerma i Garcia Miralles, inaugura amb gest triomfal el IV Congrés

/ Carles Francesc

Hi ha una saborosa anècdota, procedent d'un dels innombrables conflictes socials d'Andalusia, que podria definir el que ha passat en el Quart Congrés del Partit Socialista del País Valencià-PSOE, celebrat a Alacant els dies 19, 20 i 21 d'abril. Conten que un líder del camp, des del balcó d'un ajuntament, tractava de posar pau en la revolta d'una multitud de jornalers reunits a la plaça, amb aquesta frase cèlebre: «Companeros, aquí no passa ná... Pero si tié que pasar, que pase». El mateix, però amb la indiferència de la massa —només, si de cas, entre la irritació i la curiositat dels delegats de base, amb un paper d'estrictes espectadors en l'assemblea— s'ha esdevingut en aquesta decisiva reunió dels socialistes valencians.

Corrien vents de renovació previs al congrés. Cebrià Ciscar, Garcia Miralles i Felipe Guardiola, amb el suport dels presi-

Adolf BELTRAN

Lerma, encara

Victòria de l'aparell en el IV Congrés del PSPV-PSOE

dents de les diputacions de València i Alacant i de l'alcalde de València, apuntaven una estratègia d'enderrocament de l'executiva sorgida del Tercer Congrés. Semblava que la correlació de forces els era favorable, i que podien situar-se hegemònicament en l'aparell de l'organització, amb Ciscar com a vice-secretari general i membres del seu sector a càrrec de les secretaries de la nova executiva.

La possibilitat, al final, se n'anà en orris. La resistència contumaç de l'aparell al descavalcament i la dura posició del mateix

Joan Lerma, secretari general del PSPV-PSOE i president de la Generalitat, són les claus d'aquest resultat, en certa manera sorprenent. El líder camperol andalús s'hauria quedat, així, en la reunió socialista, amb les ganes de veure passar alguna cosa.

Alfonso Guerra, en un discurs de tres quarts d'hora, amé, didàctic, amb una ironia característica i una dosificada utilització de la demagògia, situà els termes del joc d'aquest Quart Congrés, en l'acte d'inauguració. El vice-president del govern central féu l'avis, només començar el

seu parlament, que no venia sols per a un salut protocolari. «Vengo a decir algo más». ¡I ausades que ho va dir! Després d'una emotiva reafirmació de la tradició històrica del PSOE, un partit que ha viscut 50 anys en la clandestinitat i que, en tornar la democràcia, «ha tornat a connectar amb el poble com mai no ho havia fet, ni ho havia fet tampoc cap altre partit», afirmà que els socialistes no han de ser sols gestors, sinó que han d'assumir la defensa de la classe treballadora, entesa en un sentit molt ampli.

«No hi ha lloc a Espanya per a una socialdemocràcia com la dels països del nord d'Europa. Espanya segueix sent el país més injust d'Europa». Aquesta afirmació i una constant referència a la necessitat de no renunciar a la «utopia», a la necessitat de fugir de la temptació de gestionar el poder sense grans plantejaments ideològics, travessà tot el discurs de Guerra i fou el gran motiu de debat, el fantasma que planà sobre els debats del congrés.

No estalvià, el vice-president del govern, les seues divertides referències polèmiques a l'actualitat política. Més d'hora que tard, però, Guerra féu una al·lusió plenament dedicada a les incògnites del congrés. «Hem de ser curiosos amb el partit. Hi ha la temptació d'utilitzar les institucions per a sostenir-se dins el partit i la d'utilitzar el partit per a sostenir-se en les institucions. Cal evitar-les. Que ningú no estiga amb nosaltres si no és per les idees». Indubtablement, el vice-secretari del partit ofería un hàbil, i indirecte, suport a la possibilitat de renovació en l'executiva.

Era migdia de divendres dia 19 i es constituí la taula

del congrés, presidida per la diputada Adela Pla, pròxima a Ciscar i Garcia Miralles. La cosa s'anima-va i els rumors circulaven pels corredors a una velocitat vertiginosa. A la vesprada, Lerma féu una molt general defensa de la gestió de l'executiva ixent. El debat que seguí el seu parlament contingué dures crítiques a la gestió de la comissió executiva, la qual cosa no impedí que fos aprovada amb una majoria del 86,8 per 100.

Leandre Picher (Organització), que ja havia estat col·locat per tothom fora de la nova executiva, després de l'escàndol de la falsificació del cens de militants a Vilamarxant, i Maria Antònia Armengol, foren els membres més criticats. L'aparell, els «fontaners» de Lerma, es defensà amb unghes i dents, tot apuntant una de les claus del posterior *tour de force* entre les famílies del partit per a la confecció d'una única llista. Una encesa intervenció de Jaume Castells, en defensa de Picher, el situà en el paper que faria al congrés; portaveu i coordinador de la força de l'aparell.

Dissabte, el treball en comissió i la discussió de les ponències ocuparen el temps dels assistents al congrés. Ho enllestiren molt prompte i sense gaire variacions, tret d'una esmena que fou introduïda i plantejava la creació d'una televisió valenciana, tema que ja ha suscitat discrepàncies entre el govern valencià i l'espanyol (partidari de retardar-ne o anul·lar-ne la creació).

A les nou del matí de diumenge dia 21 acabava el termini de presentació de candidatures. Era el moment fonamental de la reunió socialista. Després d'una nit en la qual alguns militants van practicar una

NOVA EXECUTIVA DEL PSPV-PSOE

President.—Antoni Garcia Miralles.
 Secretari General.—Joan Lerma.
 Vice-secretari general.—Cebrià Ciscar.
 Secretari d'organització.—Alberto Pérez Ferré.
 Secretari d'imatge.—Ernest Nabàs.
 Secretari d'economia.—Josep Garés.
 Secretària de participació ciutadana.—Maria Antònia Armengol.
 Secretari de política institucional.—Joan Ballester.
 Secretari d'administració.—Manuel Rivas.
 Secretari de cult. i ed.—Ximo Puig.
 Vocals:
 Felipe Guardiola, Jaume Castells, Josep Bevià, Antonio Castro, Emili Soler, Ernesto Fenollosa i Josep Sanús.

Txiki i Lerma, dos guanyadors avalats per dos congressos

exasperant vigília a l'espera de notícies, es féu pública una llista que causaria sorpresa de seguida. La reunió entre els caps de les diverses famílies del partit havia oferit com a conclusió una proposta presidida per Garcia Miralles, amb Lerma com a secretari general i Ciscar com a vice-secretari, però amb una gran presència d'homes pròxims al secretari general, sense una clara entrada de «ciscaristes».

La llista no fou presentada encara i la taula del congrés hagué d'anar ajornant el termini de presentació de candidatures, fins a les quatre de la vesprada. L'ambient s'enrari, la gent s'impacientava i els líders del partit negociaven intensament i recomptaven les delegacions i els vots que els eren partidaris. La visita de Txiki Benegas, secretari federal d'organització, havia servit per a fer desaparèixer el perill de dues

candidatures alternatives, però, el pacte, se l'havien de ventilar els «barons», valencians del partit.

Al final, es presentà i s'aprovà una candidatura en la qual perviuen dos «fontaners» de l'anterior executiva, Castells i Maria Antònia Armengol, i on Lerma compta amb una majoria de persones pròximes o plenament identificades amb ell, els Blasco hi tenen un membre del seu sector (Josep Garés) i Garcia Miralles ha col·locat tres o quatre peons (Emili Soler, Alberto Pérez Ferré...). Guardiola hi va de vocal, i Ciscar, com a vice-secretari general, sembla el més deseparat de tots.

En definitiva, dins l'imperi de poder polític que és avui el PSOE, no hi ha motius per al debat en profunditat. I és lògic. Esquerra Socialista, per exemple, hi insisteix sovint sense gaire èxit (per cert, que aquest corrent d'opinió ha quedat fora de l'executiva, però s'ha fet amb el 29 % dels vots en el Comitè Nacional del PSPV). A aquest partit tan poderós, li sorgeixen els problemes a l'hora de re-partir-se el poder en les organitzacions regionals.

Així ho reconegué Txiki Benegas en el discurs de cloenda del Congrés. La brega es produeix, al PSOE, en els virregnats. I en el virregnat corresponent al País Valencià continuen manant els qui hi havia. Amb algunes matisacions, però els mateixos. Cebrià Ciscar no ha guanyat la batalla. Tampoc no l'ha perduda exactament. El problema és que, amb Lerma i en el PSOE, després d'un congrés amb la contestació a l'aparell que s'hi ha donat i les tensions internes, ni guanyar ni perdre és bastant més perillós, i incòmode, que cap altra cosa.